

156. ÍRÁS

IDŐZÉS TIRUSZBAN ÉS SZIDONBAN

JÚNIUS 10-én, péntek délután érkeztek meg Jézus és társai Szidon környékére, ahol egy tehetős asszony házában álltak meg, akit Jézus népszerűsége tetőpontjának idején a betszaidai kórházban ápoltak. A vándor hitszónokok és az apostolok az asszony barátainál kaptak szállást a közvetlen szomszédságban, és a szombati napot is ebben az üdítő környezetben töltötték. Csaknem két és fél hetet töltöttek el Szidonban és annak közvetlen környékén, mielőtt felkerekedtek volna, hogy ellátogassanak a partvidék északi városaiba.

² E júniusi szombat nagyon nyugalmas nap volt. A vándor hitszónokok és az apostolok teljesen belemerültek a Mesternek a vallásról tartott beszédeivel kapcsolatos gondolataikba, mely beszédeket útban Szidon felé hallottak tőle. Mind képesek voltak felfogni valamennyit abból, amit elmondott nekik, de egyikük sem értette teljesen a tanítása jelentőségét.

1. A SZÍRIAI NŐ

¹ Lakott egy szíriai nő Karuska házában közelében, akinél a Mester megszállt, s e nő már sokat hallott Jézusról, a nagy gyógyítóról és tanítóról, és e szombat délutánon át is jött, és magával hozta a kislányát is. A nagyjából tizenkét éves gyermek súlyos idegrendszeri betegségtől szenvedett, melyet rángógörcsök és más kellemetlen megnyilvánulások kísértek.

² Jézus meghagyta társainak, hogy senkinek se beszéljenek arról, hogy Karuska házában lakik, elmondta nekik ugyanis, hogy nyugalmat szeretne. Ők ugyan engedelmeskedtek a Mester utasításainak, ám Karuska szolgálója átment e szíriai asszony, Norana házába, hogy tájékoztassa őt arról, hogy Jézus a gazdája házában szállt meg és sürgette ezt az aggódó anyát, hogy a gyógyulás érdekében hozza el a beteg gyermekét. Az anya természetesen azt hitte, hogy a gyermekét egy démon, egy tisztátalan szellem szállta meg.

³ Amikor Norana megérkezett a lányával, az Alfeus ikerk tolmács útján magyarázták neki, hogy a Mester pihen és nem lehet zavarni; mire Norana azt felelte, hogy ő és a gyerek mindaddig ott maradnak, amíg a Mester be nem fejezi a pihenést. Péter szintén vitába szállt vele és megpróbálta meggyőzni, hogy térjen haza. Elmondta, hogy Jézus kimerült a sok tanítástól és gyógyítástól, és hogy azért jött Föníciába, hogy egy időre békét és nyugalmat leljen. Igyekezete azonban hasztalan volt; Norana nem akart távozni. Péter nyomatékos kéréseire csak annyit felelt: „Addig

nem megyek el, amíg nem láttam a Mestereteket. Tudom, hogy képes kiűzni a démont a gyermekemből, és addig nem megyek el, amíg a gyógyító meg nem nézte a lányomat.”

⁴ Erre Tamás próbálta meg elküldeni az asszonyt, de ő is csak kudarcot vallott. Neki azt mondta: „Hiszem, hogy a Mesteretek ki tudja űzni a gyermekemet kízó démont. Hallottam a Galileában véghezvitt nagy tetteiről, és hiszek benne. Mi történt veletek, akik a tanítványai vagytok, hogy el akarjátok küldeni azokat, akik azért jönnek, hogy a Mester segítségét kérjék?” És amikor ezt elmondta, Tamás visszavonult.

⁵ Ez után lépett elő Zélóta Simon, s vitatkozni kezdett Noranával. Simon azt mondta: „Asszony, te görögül beszélő nem-zsidó vagy. Nem helyes, hogy elvárod a Mestertől, hogy fogja a kenyeret, melyet a kegyelt háztartás gyermekeinek szántak, és a kuttyák elé vesse azt.” Norana azonban nem volt hajlandó felvenni Simon kirohanását. Csak annyit válaszolt: „Igen, tanító, értem szavad. Én csak egy kutya vagyok a zsidók szemében, de a Mesteretek nézőpontjából hívó kutya vagyok. Nagyon is akarom, hogy megnézze a lányomat, mert meggyőződésem, hogy ha csak ránéz, meggyógyítja. És még te sem, jóember, te sem mernéd megfosztani a kuttyákat attól a kiváltságtól, hogy megkaparintsák a morzsákat, melyek a gyermekek asztaláról véletlenül lehullanak.”

⁶ És épp ekkor, ott mindannyiuk előtt, a kislányra erős rángógörcs jött rá, és az anya azt kiáltotta: „Íme, láthatjátok, hogy a gyermekemet rossz szellem szállta meg. Ha az ínségünk nem indít meg titeket, akkor megindítja a Mestereteket, akiről azt mondták nekem, hogy minden embert szeret és még a nem-zsidókat is meri gyógyítani, amennyiben azok hisznek. Ti nem vagytok méltók arra, hogy a tanítványai legyetek. Addig nem megyek el, amíg a gyermekem meg nem gyógyult.”

⁷ Jézus, aki az egész beszélgetést egy nyitott ablakon keresztül hallotta, s a legnagyobb meglepetésükre ki is jött, és így szólt: „Ő asszony, nagy a te hited, oly nagy, hogy nem tudom megtagadni tőled, amire vágyasz; menj békével. Leányod már egészséges.” És a kislány attól az órától fogva jól volt. Amikor Norana és a gyermek elindult, Jézus nyomatékosan kérte őket, hogy senkinek se beszéljenek erről az esetről; és míg a társai eleget tettek e kérésnek, az anya és a gyermek nem győzte újságolni a kislány meggyógyulásának tényét az egész környéken, sőt még Szidonban is, és oly sokaknak beszéltek el a dologról, hogy Jézus né-

hány nappal később tanácsosnak tartotta, hogy szálláshelyet változtasson.

⁸ ¶ Másnap, amint az apostolait tanította, Jézus a szíriai nő lányának gyógyulásával kapcsolatos észrevételként azt mondta: „És mindegyre csak ez a helyzet; magatok is látjátok, hogy a nem-zsidók mennyire képesek kifejezni a megmentő hitüket a mennyország örömhíréről szóló tanításokban. Bizony, bizony mondom nektek, hogy az Atya országát a nem-zsidók fogják bevenni, ha Ábrahám gyermekei nem hajlandók elég hitet felmutatni ahhoz, hogy beléphessenek.”

2. TANÍTÁS SZIDONBAN

¹ Szidonba beérve Jézus és társai hídon keltek át, sokuk először látott ilyet életében. Ahogy átsétáltak a hídon, Jézus egyebek mellett azt mondta: „E világ csak egy híd; átkelhetek rajta, de nem szabad azon gondolkodnotok, hogy lakhelyet építetek rá.”

² ¶ Amint a huszonnégyek elkezdtek a munkát Szidonban, Jézus a város északi részében lévő egyik házban szállt meg, Juszának és anyjának, Bernikének a házában. Jézus Jusza házában tanította a huszonnégyeket minden reggel, és ők a délutánokon és esteiken kimentek a környékre tanítani és a tant hirdetni.

³ Az apostoloknak és a vándor hitszónokoknak nagy örömet okozott az, ahogy a szidoni nem-zsidók fogadták az üzenetüket; az ő rövid ottlétük alatt sokuk csatlakozott az országhoz. A Föníciában töltött mintegy hathetes időtartam igen eredményes időszak volt a lelkek megnyerésének munkája terén, de az Evangéliumok későbbi zsidó írói szokás szerint könnyen átsiklottak annak említése felett, hogy e nem-zsidók milyen melegen fogadták Jézus tanításait éppen ebben az időpontban, amikor a saját népéből oly sokan sorakoztak fel ellene.

⁴ E nem-zsidó hívek sok tekintetben jobban értékelték Jézus tanításait, mint a zsidók. E görögül beszélő szírföníciaiak közül sokan nem csak azt értették meg, hogy Jézus olyan, mint Isten, hanem azt is, hogy az Isten olyan, mint Jézus. Ezek az úgynevezett pogányok jól megértették a Mesternek az e világ és az egész világegyetem egyformaságáról szóló tanításait. Megértették azt a tanítást, hogy az Isten nem tesz különbséget személyek, emberfajták vagy nemzetek között; hogy az Egyetemes Atyánál nincs kivételezés; hogy a világegyetem teljes mértékben és mindig törvénytisztelő és hű megbízhatóságú. Ezek a nem-zsidók nem félték Jézustól; bátran elfogadták az üzenetét. Az emberek az idők folyamán sohasem tudták megérteni Jézust; félték megérteni őt.

⁵ ¶ Jézus világossá tette a huszonnégyek előtt, hogy nem azért menekült el Galileából, mert nincs meg a bátorsága ahhoz, hogy szembeszálljon az ellenségeivel. Megértették, hogy Jézus még nem készült fel a bevett vallással való nyílt összeütközésre, és hogy nem akar vértanú lenni. A Jusza házában tartott e tanácskozások egyikén történt, hogy a Mester először beszélt a tanítványainak arról, hogy „még ha ég és föld elmúlik is, az én szavaim el nem múlnak”.

⁶ ¶ A Jézus által a szidoni ottlétük alatt tanítottak tárgya a szellemi fejlődés volt. Elmondta nekik, hogy nem állhatnak meg; tovább kell menniük az igazságosságban vagy vissza kell fordulniuk a rossz és a bűn felé. Arra intette őket, hogy „felejtsetek el a múltbeli dolgokat, s közben nyomuljatok előre, hogy magatokhoz öleljétek az ország nagyobb valóságait”. Nyomatékosan kérte őket, hogy ne elégedjenek meg az evangéliumban való gyermeki voltukkal, hanem törekedjenek az isteni fiúi elismertség teljességének elérésére a szellemmel való bensőséges közösségben és a hívekkel való közösségben.

⁷ Jézus azt mondta: „Az én tanítványaimnak nem szabad pusztán felhagyniuk a rosszcselekedetekkel, hanem meg kell tanulniuk jót tenni is; nem szabad csak megtisztulnotok minden tudatos bűntől, hanem el kell utasítanotok, hogy befogadjátok akár a bűntudat érzéseit is. Ha megvalljátok bűneiteket, tiétek a megbocsátás; ezért legyen a lelkiismeretetek vétektől mentes.”

⁸ Jézus nagyon élvezte azt a jó humorérzékét, mellyel ezek a nem-zsidók rendelkeztek. A szíriai asszony, Norana által tanúsított humorérzék, valamint az ő nagy és kitartó hite volt az, ami olyannyira megérintette a Mester szívét és az irgalmához folyamodott. Jézus nagyon sajnálta, hogy e népből — a zsidókból — olyannyira hiányzik a humor. Egyszer azt mondta Tamásnak: „A népem túl komolyan veszi önmagát; majdhogynem megfosztják magukat a humor élvezetétől. A farizeusok terhes vallása sohasem verhetett volna gyökeret humorérzékkel rendelkező népben. Hiányzik belőlük a következetesség is; a szűnyogot kiszűrjük, a tevét meg lenyelik.”

3. UTAZÁS A PARTVIDÉKEN

¹ Június 28-án, kedden a Mester és társai elhagyták Szidont, a part mentén haladtak Porfireon és Heldua felé. A nem-zsidók jól fogadták őket, és sokuk csatlakozott az országhoz ezen egyhétnyi tanítás és tanhirdetés során. Az apostolok Porfireonban hirdették a tant, a vándor hitszónokok pedig Helduában tanítottak. Mialatt a huszonnégyek imígyen foglalatoskodtak, Jézus egy három-négy napos időtartamra elhagyta őket, ellátogatott Beirut part

menti városába, ahol felkeresett egy Malak nevezetű szíriait, aki hívő volt, és aki egy évvel korábban Betszaidában járt.

² Július 6-án, szerdán mindannyian visszatértek Szidonba és vasárnap reggelig Juszta házában időztek, majd elindultak Tiruszba, a part mentén déli irányban haladva Szareptán át, és Tiruszba július 11-én hétfőn érkeztek meg. Ekkorra az apostolok és a vándor hitszónokok már kezdtek hozzászokni ahhoz, hogy az úgynevezett nem-zsidók körében dolgozzanak, akik a valóságban nagyrészt a korai kánaáni törzsekből származtak, akik viszont még korábbi szemita eredetűek voltak. E népek mindegyike beszélt a görög nyelvet. Az apostolok és a vándor hitszónokok nagy meglepetéssel vették, hogy e nem-zsidók milyen lelkesen hallgatják az evangéliumot és nagy meglepetéssel fogadták azt is, hogy mily készségesek azokban a dolgokban, melyeket sokan közülük elhittek.

4. TIRUSZBAN

¹ Tiruszban július 11-től július 24-ig tanítottak. Minden egyes apostol magával vitt egy-egy vándor hitszónokot, és így kettesével tanítottak és hirdették a tant Tirusz minden részében és a város környékén. E forgalmas tengeri kikötő többnyelvű lakossága örömmel hallgatta őket, és sokukat keresztelték meg az ország külső társasága számára. Jézus egy József nevű zsidó házában szállt meg, aki hívő volt, s aki Tirusztól öt-hat kilométernyire délre lakott, nem messze Hiram sírjától, aki Tirusz városállam királya volt Dávid és Salamon korában.

² E kéthetes időszakban az apostolok és a vándor hitszónokok az Alexandrosz kikötőgáton át naponta bejártak Tiruszba, hogy kisebb megbeszéléseket tartsanak, és a legtöbbjük minden éjjel vissza is tért a József házában lévő táborba, a város déli végébe. Mindennap hívek jöttek a városból, hogy a szálláshelyén beszéljenek Jézussal. A Mester csak egy alkalommal beszélt Tiruszban, július 20. délutánján, amikor is az Atyának az egész emberiség iránti szeretetéről tanított a híveknek, valamint a Fiú azon küldetéséről, hogy kinyilatkoztassa az Atyát minden emberfajtanak. E nem-zsidók körében oly nagy volt az érdeklődés az országról szóló evangélium iránt, hogy ez alkalommal a Melkárt templom kapui is megnyíltak előtte, és érdemes megemlíteni, hogy a későbbi évek során egy keresztény templom épült épp ezen ősi templom helyén.

³ A tiruszi bíborkészítő kézműiparnak, arról a színezőanyagáról van szó, mely Tiruszt és Szidont az egész világon híressé tette és amely nagyban hozzájárult a világméretű kereskedelmi tevékenységükhöz és későbbi meggazdagodásukhoz, tehát ennek a kézműiparnak a vezetői közül sokan hittek az országban. Amikor röviddel ez után csök-

kenni kezdett e festékanyag forrásául szolgáló tengeri állatok mennyisége, e festékkészítők elindultak, hogy megkeressék e mészhéjúak új előfordulási helyeit. S így egészen a föld határaiig vándorolva magukkal vitték az Isten atyáságáról és az emberek testvériségéről szóló üzenetet — az ország evangéliumát.

5. JÉZUS TIRUSZBAN TANÍT

¹ E szerda délutánon a beszéde során mesélte el Jézus a fehérliliom történetét a követőinek először, mely a tiszta és hófehér fejét a magasba emeli a napsütésben, míg gyökerei lent a megfeketedett talaj sarában és szennyében találnak alapot. „Hasonló a helyzet”, mondta, „a halandó emberrel, mert míg annak eredetét és lényét képező gyökerei az emberi természet állati talajában vannak, addig hit révén képes a szellemi természetét felemelni a mennyei igazság napfényére és ténylegesen is megteremni a szellem nemes gyümölcseit.”

² Ugyanezen hitszónoklat alatt történt, hogy Jézus felhasználta az első és egyetlen olyan példázatát, mely az ő saját mesterségével — az ácsmesterséggel — kapcsolatos. Az „Erős alapokat építetek a szellemi felruházottságok nemes jellemének növekedéséhez” tárgyú intelem során mondta: „Ahhoz, hogy a szellem gyümölcseit teremjétek, szellemtől kell születnetek. A szellemnek kell tanítania és a szellemnek kell vezetnie benneteket, ha szellem-eltöltött életet akartok élni a társaitok között. De ne kövessétek el az ostoba ács hibáját, aki a becses idejét pazarolja azzal, hogy ácsolja, méri és legyalulja a féregrágtá és belül rothadó fát és amikor minden munkáját ennek a beteg gerendának szentelte, el kell vetnie azt, mint az olyan ház alapjához alkalmatlant, mely házat azért épít, hogy ellenálljon az idő és a vihar rohamainak. Minden ember gondoskodjon arról, hogy a jellemének értelmi és erkölcsi alapjai olyanok legyenek, hogy megfelelő alátámasztást adjanak a gyarapodó és nemesedő szellemi természet felépítményének, mely így át fogja alakítani a halandói elmét és az után, az újjáteremtett elmével együtt, el fogja érni, hogy kifejlődjön a halhatatlan végzetű lélek. A szellemtermészetek — a közösen megteremtett lélek — élő növekedés, de az egyén elméje és erkölcsi jelentik a talajt, melyből az emberi fejlődés és isteni végzet e felsőbb megnyilvánulásainak ki kell kelniük. A kifejlődő lélek talaja emberi és anyagi, az elme és szellem ezen együttes teremtménye viszont szellemi és isteni.”

³ E nap estéjén Nátániel megkérdezte Jézustól: „Mester, miért imádkozunk azért, hogy az Isten ne vigyen minket kísértésbe, amikor az Atyáról szóló kinyilatkoztatásból jól tudjuk, hogy az Atya sohasem tesz ilyesmit?” Jézus így válaszolt Nátánielnek:

⁴ „Nincs semmi különös abban, hogy ilyen kérdéseket teszel fel, mert látszik, hogy kezded megismerni az Atyát úgy, ahogy én ismerem, és nem úgy, ahogy a korai héber látnokok oly homályosan látták. Jól tudod, hogy elődeink mennyire hajlamosak voltak Istent látni csaknem minden történésben. Isten kezét keresték minden természeti jelenségben és az emberi tapasztalás minden szokatlan mellékeseményében. Kapcsolatba hozták Istent jóval és rosszal is. Úgy gondolták, hogy ő lágyította meg Mózes szívét és ő keményítette meg a fáraóét. Amikor az ember erős készletést érzett valamilyen dolog megtételére, lett legyen az jó vagy rossz, szokása volt e különös érzelmekeket azzal a megjegyzéssel magyarázni: ‚Az Úr szólt hozzám, mondván, így cselekedj, vagy menj ide és ide.‘ Ennek megfelelően, lévén, hogy az emberek oly gyakran és oly hevesen esnek kísértésbe, atyáink szokásává vált, hogy azt higgyék, hogy az Isten vezette őket próbára, büntetésre vagy megerősítésre. De a ti ismereteitek most már valóban jobbak. Tudjátok, hogy az embereket túlságosan gyakran viszi kísértésbe a saját önzőségük kényszere és az állati természetük készletései. Amikor így estek kísértésbe, arra intelkek benneteket, hogy amint őszintén és komolyan felismeritek a kísértést épp olyanként amilyen, okosan tereljétek a kifejeződést kereső szellemi, elmébéli és testi energiáitokat magasabb csatornába és eszményelvűbb célok felé. Így a kísértéseiteket átalakíthatjátok a felemelő halandói segédkezés felsőbbrendű fajtáivá, miközben csaknem teljesen elkerülitek az állati és szellemi természet közötti haszontalan és legyengítő összeütközéseket.

⁵ De hadd figyelmeztesselek benneteket ama próbálkozás értelmetlenségére, amely során az egyik vágnak egy másik, felsőbbrendűnek tartott vággal való helyettesítésével törekedtek a kísértés legyőzésére az emberi akarat pusztá erején keresztül. Ha igazán győzni akartok az alantasabb és alsóbbrendű természet kísértései felett, akkor el kell jutnotok arra a szellemi előnyt jelentő helyre, ahol valóban és igazán tényleges érdeklődést és szeretetet alakítottatok ki azon magasabb rendű és eszményalapúbb viselkedésformák iránt, melyekre az elmétek le akarja cserélni ezeket az alsóbbrendű és kevésbé eszményelvű viselkedési szokásokat, melyeket kísértésként ismertek fel. Így szellemi átalakuláson keresztül nyertek szabadulást, mintsem hogy egyre jobban megterhelne benneteket a halandói vágyak csalóka elfojtása. A régi és az alsóbbrendű elfelejtődik az új és a felsőbbrendű iránti szeretetben. A szépség mindig győzedelmeskedik a csúnya felett mindazoknak a szívében, akiket az igazság szeretete világosít meg. Hatalmas erő van az új és őszinte szellemi odaadás kiűző energiájában. És megint csak azt mondom nektek, ne a

rossz győzzön le benneteket, hanem inkább jóval győztek a rossz felett.”

⁶ Az apostolok és a vándor hitszónokok késő éjszakáig tettek fel kérdéseket, és a sok válasz közül az alábbi gondolatokat adjuk közre mai szóhasználatban újrafogalmazva:

⁷ Az anyagi siker lényegi elemei az erélyes igyekezet, az értelmes ítéletalkotás és a sokat tapasztalt bölcsesség. A vezetés a természetes képességtől, a körütekintéstől, az akarakterőtől és a határozottságtól függ. A szellemi végzet a hittől, a szeretettől és az igazság iránti odaadástól függ — az igazságosságra irányuló vágytól és szomjtól — azon őszinte vágytól, hogy az ember megtalálja Istent és olyan legyen mint ő.

⁸ Ne szegje kedveteket az a felfedezés, hogy emberek vagytok. Az emberi természet tán hajlik a rosszra, de nem eredendően bűnös. Ne csüggedj el az, hogy nem tudjátok teljesen elfelejteni némely sajnálatos élményeteket. Azokat a hibákat, melyeket nem tudtok elfelejteni az időben, elfelejtitek az örökkévalóságban. Könnyítsetek lelki terheiteken azzal, hogy gyorsan szert tesztek a végzetek távlati nézőpontjára, a létpályátok világegyetemi kiterjesztésére.

⁹ Ne kövessétek el azt a hibát, hogy a lelketek értékét az elmétek tökéletlenségei vagy a test erős vágyai alapján becslitek fel. Ne egyetlen szerencsétlen emberi mellékesemény mércéjével ítéljétek meg a lelket s ne azzal értékeljétek a lélek végzetét. A szellemi beteljesüléseket csakis a szellemi vágyaitok és céljaitok határozzák meg.

¹⁰ A vallás az Istent ismerő ember kifejlődő halhatatlan lelkének kizárólagos szellemi tapasztalása, az erkölcsi erő és a szellemi energia viszont a bonyolult társadalmi helyzetek kezelésében és az összetett gazdasági problémák megoldásában igénybe vehető hatalmas erő. Ezen erkölcsi és szellemi felruházottságok az emberi élet minden szintjét gazdagabbá és értelemmel teltebbé teszik.

¹¹ Szükségszerűen korlátozott és szegényes életet kell élnetek, ha csak a titeket szeretőket tanuljátok meg szeretni. Az emberi szeretet valóban lehet viszonyos, az isteni szeretet azonban minden meglegedés-keresésében kifelé irányuló. Minél kevesebb szeretet van valamely teremtmény természetében, annál nagyobb szükség van a szeretetre, és annál többet tesz az isteni szeretet ezen igény kielégítése érdekében. A szeretet sohasem önző, és nem is fordítható saját magára. Az isteni szeretet nem lehet önmagába záródó; annak önzetlenül adományozódnia kell.

¹² Az ország híveinek fenntartás nélküli hittel, őszinte hittel kell hinniük az igazságosság biztos győzelmében. Az ország építőinek nem szabad kételkedniük az örök üdvözülés evangéliumának igazságában. A híveknek egyre jobban meg kell tanulniuk, hogy miként lépjenek ki az

élet sodrából — miként kerüljek el az anyagi létezéssel járó zavaró hatásokat — miközben istenimádó közösség révén felüdítik a lelküket, ösztönzést adnak az elméjüknek és megújítják a szellemüket.

¹³ Az Istent ismerő egyéneknek nem szegi kedvét baj, illetőleg nem csüggeszti őket csalódás. A hívekre nem hat a tisztán anyagi zavarokból eredő levertség; a szellembeli életet élők nem zavarják meg az anyagi világ mellékeseiményei. Az örökkévaló életre pályázók olyan éltető és alkotó eljárást alkalmaznak, mellyel a halandói élet minden megpróbáltatását és gyötrelmét kezelik. Minden nappal, melyet az igaz hívó megél, egyre *könnyebbnek* találja a helyes dolog megtételét.

¹⁴ A szellemi életmód nagymértékben javítja az igaz önbecsülést. Ám az önbecsülés nem önimádás. Az önbecsülés mindig összhangban van az ember társai iránti szeretetével és a számukra való szolgálattal. Nem tisztelheted magad jobban, mint amennyire szereted a szomszédodat; az egyik a másikra való képesség mértéke.

¹⁵ A napok múlásával minden igaz hívó egyre ügyesebbé válik abban, hogy társait az örökkévaló igazság szeretetéhez vonzza. Vajon leleményesebbek vagytok a jóságnak az emberiség számára való kinyilatkoztatásában ma, mint tegnap voltatok? Vajon jobban tudjátok javasolni az igazságosságot idén, mint tavaly tudátok? Vajon egyre kifinomultabbá válik-e azon módszereitek, hogy az éhes lelkeket elvezessétek a szellemi országba?

¹⁶ Vajon elég magasrendűek-e az eszményképeitek az örök üdvözölésnek biztosításához, s közben vajon elég gyakorlatiasak-e az eszméitek, hogy hasznos létpolgárrá tegyenek benneteket a halandó társaitokkal való társulásban a földön? A szellemben a létpolgárságotok a mennyben van; a testben pedig még mindig a földi országok polgárai vagytok. Adjátok meg a császároknak az anyagi dolgokat és Istennek a szellemieket.

¹⁷ A kifejlődő lélek szellemi felfogóképességének mértéke nem más, mint az igazságban való hited és az emberszereteted, az emberi jellemerősséged mértéke viszont a haragtartásnak való ellenálló képességed és a nagy szomorúságban előtörő bénult merengés leküzdésére való képességed. A valódi sajátlényegedet megláthatod a vereség igaz képet mutató tükrében.

¹⁸ Ahogy az évek múlásával egyre idősebbek lesztek és egyre tapasztaltabbak az ország ügyeiben, vajon tapintatosabbá váltok-e a bosszantó halandókkal való viselkedés terén és vajon türelmesebbé váltok-e a makacs társaitokkal való együttélésben? A tapintat a társadalmi emelő támaszpontja, és a türelem a nagy lélek ismertetőjele. Ha rendelkeztek e ritka és elbűvölő képességekkel, akkor a

napok múlásával egyre elővigyázatosabbak és hozzáértőbbek lesztek azon érdemes erőfeszítéseitekben, hogy elkerüljétek minden szükségtelen társadalmi félreértést. Az ilyen bölcs lelkek képesek elkerülni sok olyan bajt, melyben biztosan osztozni fognak mindazok, akik érzelmi igazodás hiányától szenvednek, akik nem hajlandók felnőni, és akik nem hajlandók tisztességgel megöregedni.

¹⁹ Kerüljétek a becstelenséget és a tisztességtelenséget minden, az igazság hirdetésére és az evangélium terjesztésére irányuló erőfeszítésekben. Ne keressetek meg nem érdemelt elismerést és ne törekedjétek ki nem érdemelt rokonszenvre. Szeretetet érdemeitektől függetlenül önként fogadjatok mind isteni, mind emberi forrásból, és önként szeressetek viszont. De a tisztelettel és rajongással kapcsolatos minden más dologban csak olyasmire törekedjétek, ami őszintén kijár nektek.

²⁰ Az Isten-tudatos halandónak biztos az üdvözülése; ő nem fél az élettől; ő őszinte és következetes. Tudja, hogy milyen bátran kell viselkednie az elkerülhetetlen szenvedés elviseléséhez; nem panaszkodik, amikor kikerülhetetlen nehézséggel kerül szembe.

²¹ Az igaz hívó nem fárad bele a jócselekedetbe csak azért, mert nem jár sikerrel. A nehézség fokozza az igazságot szerető buzgalmát, míg az akadályok csak kihívást jelentenek a tántoríthatatlan országépítő erőfeszítései számára.

²² ¶ És Jézus sok egyebet is tanított nekik, mielőtt felkészültek volna a Tiruszból való elindulásra.

²³ A Tiruszból a Galileai-tó vidékére való visszatérést megelőző napon Jézus összehívta társait és arra utasította a tizenkét vándort hitszónokot, hogy ne ugyanazon az úton térjenek vissza, mint amelyen ő és a tizenkét apostol fog menni. És miután a vándor hitszónokok itt elváltak Jézustól, ilyen bensőséges közösségben soha többé nem voltak vele.

6. VISSZATÉRÉS FÖNÍCIÁBÓL

¹ Július 24-én nagyjából dél körül Jézus és a tizenketek elhagyták József házát, mely Tirusz déli részében állt, s elindultak a part mentén Ptolemaisba. Itt egy napot időztek, vigasztaló szavakat intézve az ott lakó hívek társaságához. Péter július 25-én este beszélt nekik.

² Kedden elhagyták Ptolemaiszt, és a szárazföld belseje felé, a Tibériás felé vezető úton keleti irányba igyekeztek, Jotapata környékére. Szerdán megálltak Jotapatában és tovább tanították a híveket az ország dolgaira. Csütörtökön elhagyták Jotapatát, és Rámán keresztül észak felé, a Názáret-Libanon-hegyi gyalogúton mentek Zebulun faluba. Megbeszéléseket tartottak Rámában pénteken és

szombatig ott is maradtak. Zebulunt 31-én, vasárnap érték el, aznap este tartottak egy megbeszélést is és másnap reggel indultak tovább.

³ Zebulunt elhagyva Gischala közelében haladtak át a Magadán-Szidon útkereszteződésén és onnan Genezáret felé vették az útjukat a Galileai-tó nyugati partjai mentén, Kapernaumtól délre, ahol megbeszéltek találkozójuk volt Zebedeus Dáviddal, és ahol tanácskozni szándékoztak arról, hogy mi legyen a következő teendő az országról szóló evangélium hirdetésének munkájában.

⁴ A Dáviddal való rövid tanácskozás során értesültek arról, hogy sok vezető hívó gyűlt össze a tó túlsó oldalán, Kheresa közelében, és ennek megfelelően, azon az estén hajóval át is keltek a tavon. Egy nyugodt napot töltöttek a hegyekben, és másnap mentek át a közeli ligetbe, ahol a Mester egykor az ötezer embert jóllakatta. Itt három napig időztek és naponta tartottak megbeszéléseket, melyekre mintegy ötven férfi és nő látogatott el, ők maradtak meg a Kapernaumban és környékén lakó hívek egykor nagyszámú társaságából.

⁵ ¶ Amikor Jézus távol volt Kapernaumtól és Galileától, vagyis a föníciai otlétük alatt, az ellenségei úgy gondolták, hogy az egész mozgalom felbomlott és arra a következtetésre jutottak, hogy Jézus sietős visszavonulása a nagy ijedtségének jele, ezért nem valószínű, hogy valaha is visszatérne és bosszantaná őket. A tanításaival való minden eleven szembenállás megszűnőben volt. A hívek újra kezdték a nyilvános gyűléseket, és fokozatosan, de határozatosan erősödni kezdett ama nagy rostálás kipróbált és

igaz túlélőinek sokasága, mely rostáláson az evangéliumban hívők átestek.

⁶ Fülöp, Heródes fivére félig hitt Jézusban és üzent neki, hogy a Mester szabadon élhet és tevékenykedhet az ő területein.

⁷ Az a parancs, hogy az egész zsidóság zsinagógái legyenek zárva Jézus tanításai és minden követője előtt, visszaütött az írástudókra és a farizeusokra. Az, hogy Jézus megszűnt vitatárgy lenni, az egész zsidó népben nyomban egyféle általános választ váltott ki; általános lett a neheztelés a farizeusokra és a Szanhedrin vezetőire Jeruzsálemben. A zsinagógák vezetői közül sokan titokban megnyitották zsinagógájukat Abner és társai előtt, azt állítva, hogy e tanítók János követői, nem pedig Jézus tanítványai.

⁸ Még Heródes Antipásznak is megváltozott a hozzáállása, és amikor megtudta, hogy Jézus a tó túloldalán, Fülöp fivére területén tartózkodik, üzent neki, hogy bár elfogatóparancsot adott ki ellene Galileában, nem rendelkezett az elfogásáról Pereában, s ezzel jelezte, hogy Jézusnak nem esik bántódása, amennyiben távol marad Galileától; és e rendelkezését közölte a jeruzsálemi zsidókkal is.

⁹ És ez volt a helyzet Kr.u. 29. augusztus elseje táján, amikor a Mester visszatért a föníciai küldetésből és megkezdte a szétszórt, kipróbált és kimerült erőinek újjászervezését a földi küldetésének ezen utolsó és eseménydús évére.

¹⁰ Az összecsapás kérdése egyértelműen előkerült, amint a Mester és társai arra készültek, hogy megkezdjék egy új vallásnak, az élő Isten szelleme vallásának hirdetését, mely szellem az emberek elméjében lakozik.